

Welkom zijn

Middenin de oude, besneeuwde kloostertuin, staat een groot stenen Christusbeeld. Ook het beeld is oud, hier en daar wat afgebrokkeld en nu eveneens besneeuwd. Tijdens mijn winterretraite vertoef ik dagelijks even in de tuin. De vorige keer dat ik er was las ik hier vaak in de Cursus, op een door klimop overwoekerd bankje. Dat was in de zomer, en de zon scheen volop. Nu zijn de bankjes minder aantrekkelijk. Alles is bedekt door een laag sneeuw – de paden, de bankjes, de bomen, tot aan het kleinste takje toe. Het dak van het enorme kloostergebouw lijkt bestrooid met een laag poedersuiker. Het geeft een sprookjesachtige aanblik.

Het is vroeg in de ochtend, de maan staat nog aan de hemel. Ik richt mijn voetstappen naar het beeld. Mijn voetafdrukken van gisteren zijn nog vaag zichtbaar. Wat me zo raakt in dit beeld is dat Jezus zijn armen helemaal heeft uitgespreid. Ter hoogte van zijn borst is zijn hart te zien.

“Kom!”

Roerloos staat hij daar. Zijn hart is open. Hij dwingt niet, hij forceert niet. Hij heet alleen welkom in volkomen liefde. Ik loop rechtstreeks naar zijn gespreide armen en blijf even staan aan de voet van de sokkel. Jezus rijst hoog boven me uit, maar toch is hij zo nabij. Ook wanneer ik doorloop om mijn wandeling te hervatten. Net zoals de maan, gaat hij gewoon met me mee.

“Kom!”

In de Cursus zegt Jezus precies hetzelfde tegen ons. Voortdurend vraagt hij ons om hem als innerlijke leraar aan te nemen, in plaats van te proberen alles zelf te blijven doen. Hij wijst ons er vriendelijk op dat dit – alles zelf doen – uiteindelijk toch niet zal werken. Vaak horen we hem niet. Soms is er een crisis voor nodig vóór we ons willen wenden tot zijn gespreide armen en zijn open hart. Hij wacht geduldig. We blijven welkom, altijd:

“Kom!”

Het opbouwen van een relatie met Jezus als innerlijke leraar, is voor veel Cursusstudenten niet zo'n vanzelfsprekend onderdeel van dit pad. Voor sommigen is het zelfs moeilijk te accepteren. Is het niet wat al te zoetig, of misschien kinderachtig, om zo'n persoonlijke relatie met hem aan te gaan? Zijn we die oude beelden van Jezus als 'de goede herder' niet voorbij gegroeid, nu we aan zo'n serieus spiritueel pad als de Cursus zijn begonnen?

Maar op het pad van de Cursus dient deze 'persoonlijke' verbinding met Jezus een duidelijk doel. Want deze verbinding voert je het Christusbewustzijn binnen. In de Cursus dient Jezus als brug om je eigen Christusbewustzijn weer te ontdekken en terug te vinden. Ik heb zelf ervaren dat dit inderdaad zo werkt. Jezus is de liefdevolle Ander, mijn Leraar en Gids. Dat ervaar ik in zekere zin heel persoonlijk. Maar als ik me totaal met hem verbind, versmelten hij én ik tot het ene liefdevolle Zelf, en dat Zelf blijkt iederéén te omvatten. *Dit* is Christus.

En dus blijft Jezus op ons wachten, *wetend* dat we zullen komen:

“Ik zal jou nooit in de steek laten, net zomin als God dat zal doen, maar zolang jij verkiest jezelf in de steek te laten, moet ik wachten... Ik zal komen in antwoord op één enkele eenduidige roep”(T4.III.7:8,10).

Margot Krikhaar
MM 1/2010